

Prædiken 2020.08.16. 10. søn. e. trin. Tyrsting kirke kl. 10.30

Kirsten Juul

Evangelieteksten til i dag handler om dom. Og det kan godt være svært for mange af os, der lever i dag at lytte til, men det har alligevel brug for. Nogle af de vigtigste ord til evangelieteksten til i dag er de gamle ord "Omvend jer." Omvendelse handler om en bevægelse, en aktiv handling, som mennesker skal gøre i retning mod Gud. Ordene er Jesus' og de lyder til folk, der både kendte Johannes Døberen og havde hørt hans dommedagsprædikener og kendte Jesus og havde hørt hans nye forkyndelse af evangeliet om det nye gudsrige med syndernes forladelse.

Omvendelse handler om at vende sig bort fra sine egne veje, måske vende sig bort fra sin vrede eller omvendelse handler om at fortryde. At fortryde noget ondt, man har gjort eller måske tænkt sig at gøre.

En gammel præst, Gurli Vibe Jensen, fortæller om en oplevelse, hun en gang havde med en dreng inde i midtbyen i København. Drengen var en 8-9 år. Han sad på en trappesten og snøftede. Han sad med sin røde bluse på og med en rød næse, der løb. Han var vred, meget vred. Han sparkede til småsten og brugte mange ord, som præsten ikke en gang kendte. Men ordene passede godt til lejligheden, - så satte præsten sig ned ved siden af drengen for at lære nogle nye ord. Og mens hun sad dér, fik hun at høre, hvorfor drengen var så vred. Det var noget med naboens dreng, og ham var der ikke meget godt at sige om. Og mens drengen snøftede og beskrev alt det slemme, lagde han sin knyttede hånd oven på præstens hånd. Præsten sagde ikke noget, men blev bare ved med at lytte. Hun vidste ikke, hvad hun skulle sige, så hun tav bare stille. Og drengen fortsatte sin vrede remse, og pludselig opdagede præsten, at hun var ved at åbne hans hånd. Der var ikke nogen plan med det, men noget måtte præsten jo foretage sig. Pludselig opdagede drengen, hvad hun var i færd med, og så flyttede hans vrede sig til præsten: "Hold op med det dér! - Hvis du lukker min hånd op, kan jeg ikke være vred! Og han smækkede hånden i igen" Præsten skyndte sig væk, men hun fortæller, at hun mange gange har tænkt tilbage på sin oplevelse: for hun genkendte sig selv i drengen, ja, og så mange andre mennesker, unge og gamle - i drengen, der ville holde på sin vrede.

Jesus giver os en mulighed for at slippe ud af sammenknyttede sind og vrede, ud af vores egne knyttede næver, - og den mulighed ligger i at vende om. Vende om til Gud. Når du beder, så skal du folde dine hænder. Først skal du åbne begge dine hænder og så skal du folde dem sammen om hinanden, flette fingrene mellem hinanden og så bede en bøn til Gud: Fader vor, skal du bede. Du skal bede en bøn til nogen, når du skal vende om, - og denne "nogen" har Jesus givet et navn: Vor Fader, du, som er i himlene. Her lukker du Gud ind, og når Gud er inde, lukker han lys og liv, mod og håb ind i sindet på ny.

For Jesus trøster idet han lader sine milde ord begynde at løsne på de hårde sind og lader det pible ind over vredens gamle sår og ømme ar.

Den vrede dreng ville holde sin næve knyttet fast i. Han ville holde på sin vrede, og han ville holde på sig selv. Han ville ikke åbne sin hånd for at folde den sammen med den anden hånd, og han ville ikke lukke Gud indenfor.

Jesus har sagt: Omvend jer! Og når Jesu ord pibler ind over vreden, så lyser han Guds fred over vores liv. Jesus sammenligner sin forkyndelse med fløjtespilleren, der spiller musik til dans og han sammenligner med klagesangene. For Jesus kender menneskers liv, han har selv levet her i verden, han véd, at der virkelig er grund til at klage og sørge for mennesker. Menneskers liv er hårdt, og Jesus ved, at fløjtespillerens musik kan kaste lys og få kroppen til at lette i glade dansetrin. Med evangeliets musik kalder han os op til at tage del i glæden fra Gud.

Når vi vender os om til Gud, så lader vi Gud få mulighed for at lukke sin ånd ind og skabe nyt liv mellem vores sammenknyttede næver og kaste nyt lys ind i vores mørke.

Johannes Døberen forkyndte også Gud, Johannes gik forud for Jesus, og Johannes forkyndte Guds dom. Omvend jer, for himmeriget er nær, sagde han. Men ham gjorde folk nar ad, sikken asket og sikke en livsfornægter. Johannes sagde, at folk skulle tage sig i agt, for Gud finder sig ikke i deres ondskab og egoisme. Så kom Jesus, han forkyndte at i ham var gudsriget nu kommet helt nær, og han spiste og drak og omgikkedes syndere og udstødte. Men ham afviste folk også med ordene: se, hvor han frådser og lever ødselt. Og herefter er det så, at Jesus advarer: Pas nu på, for Gud findes! Og han lader sig ikke drive gæk med. Så vend om, mens det endnu er tid. Fortryd hellere dine vildveje og hold dig til Gud.

I vores tid er det blevet så nemt at sige, at Gud ikke findes, men så skal der alligevel ikke meget til at ryste folk i deres grundfundament: en lille bitte virus, og hele verden er på den anden ende. Vi har glemt, hvor svært livet kan være, men vi skal huske, at tidligere tider har prøvet det, der var langt værre end den coronapandemi, som vi står over for nu. Så det er klogt af os at begynde at lytte og forstå, at menneskets herredømme her på jorden slet ikke er står så sikkert.

Og Gud har sine veje til at råbe os op. Han bruger sine egen måde. Måske er coronapandemien en af hans måder?

Apostlen Paulus fik en helt særlig omvendelsesoplevelse. Den kom at sætte sig spor, så hele hans liv forandrede sig, og han satte nu alt, ind på at forkynde det nye, som kom med Jesus. Det var hele hans sjæl og liv, alle døgnets timer i fuld engagement for det vigtigste i livet: Evangeliets udbredelse og Guds vilje med Paulus.

Der findes mennesker, som får en sådan særlig oplevelse af Guds nærvær, en omvendelsesoplevelse. Og det er en totaloplevelse, som sætter sig et uafrysteligt spor. Nogle har misforstået deres oplevelse og har begyndt en konkurrence med andre i sådanne oplevelser. Hvor det sker sættes en stopklods i for evangeliet. Andre vil nedskrive Gud og sige, at han ikke beskæftiger sig med sådanne småtterier.

En ung teolog gjorde sig en gang nogle tanker om Gud, da han hørte en families oplevelse i Schweiz, hvor deres bil var kørt ud over kanten på en bjergside, men bilen var landet i en trækrone. Træet havde på den måde havde reddet livet for familien. Familien takkede Gud for denne redning, men den unge teolog begyndte at sige, at Gud da ikke nedlod sig til at tage sig af den slags småting. Men så svarede den store schweiziske teolog Karl Barth: ”Hold inde, min herre! Når et menneske har svævet i yderste livsfare og overlevet faren og mærket det som Guds nåde, så skal ingen fratage ham dette”.

Erfaringen af Guds barmhjertighed fører til en oplevelse af Guds rigdom. Og det kan få mennesker til at vende om til Gud. - Men for mange er gudstroen noget, der bare er der, - jeg vil tro, at selv om nogle kan tidsfæste en sådan oplevelse, så kommer heller ikke de uden om det, som Martin Luther kaldte: den daglige omvendelse til Gud. For ingen af os ender med at være selvkørende i vores gudsforhold, vi vil alle have brug for at vende os dagligt til Gud. Ingen af os er Jesus, kun i ham var Guds rige til stede uafbrudt.

Men vi har fået genoprettet vores forhold til Gud i vores dåb. Her skete det, at vi kom til at høre Gud til, og det er til denne dåb, at vi skal vende om dagligt. Til troen på, at Gud virkelig har ført vores sag, så vi ikke behøver at være bange for Guds dommedag. Vi skal vende os om på dagen i dag, det haster! Vi skal tage imod Guds kald og vide, at vi er gjort til medarbejdere på det kærlighedsrige, som Jesus bragte til verden, også selv om vi ved, at vi fejler igen og igen. Men nu har vi hørt, at vi skal vende om og tro på Guds nåde. Og sådan skal vi dagligt slutte med at takke Gud og give ham æren. Amen.